

Als MeToo en WOKE 40 jaar geleden begonnen was

Geplaatst op 5 november 2023 door Joseph Raaijmakers

Zomer 1983. Ik was net terug uit Libanon en geniet van het leven. Ik rijd op mijn motor overal naartoe en kom zo ook weer terug op “*het veldje*” zoals we destijds onze hangplek noemden. **Het veldje**; ik kwam er al vanaf mijn prille jeugd. Vanaf begin 70’er jaren, de lagere school. Het was tenslotte recht tegenover ons huis, op 20 meter afstand.

Maar terug naar 1983: Op het veldje zat een meisje dat me deed omkijken. Een snoetje dat me aan Barbra Streisand deed denken. Haar lip krulde een beetje aan de linkerkant waardoor het net leek of ze altijd lachte. Ze was jong, dat zag ik wel, maar had een volwassen lijf en prachtige ... Vanaf dat moment kon ik ze niet meer uit mijn hoofd krijgen. Ik was nog nooit zo verliefd geweest. Marielle was pas 16 en ik was een 20 jarige veteraan. Zou het verschil onoverkomelijk zijn? Ik maalde er niet om en ging ervoor. Ik liep op haar af en stelde me voor. Ze wilde niks van me weten en stak dat niet onder stoelen of banken. Ze duwde me weg als ik haar aanraakte. Ik ben niet zo’n pushover dus ik gaf haar een kus op haar wang en fluisterde in haar oor: “*Ik geef niet zomaar op; ik wil jou.*”.

In de weken erna liet ik met regelmaat weten dat ik mijn zinnen op haar had gezet. Haar prille vriendje had het uitgemaakt. Hij zei dat hij bang was van mij. Ik had hem echter nog nooit gesproken. Geen kloden of waarschijnlijk niet serieus met mijn meisje.

Marielle raadpleegde haar vriendin: “*Wat moet ik met die vent?*”. Haar vriendin gaf advies: “*Neem gewoon verking met hem en maak hem het leven zo zuur dat ie vanzelf weggaat.*”. Dus toen ik op haar 17e verjaardag aan het einde van de zomer op de stoep stond liet ze me binnen en stemde in. Nu zegt ze nog vaak, met een lach, dat ze me eigenlijk al 40 jaar het leven zuur maakt maar dat ik maar niet wil vertrekken. Later zouden we elkaar nog 2 keer [het jawoord](#) geven maar die dag was het de JA die telde.

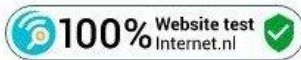
Marielle was meteen duidelijk: Ze wilde moeder worden en zo snel mogelijk. Na de LEAO had ze bewust gekozen voor de opleiding KVJV (Kinder Verzorging Jeugd Verzorging). Niet om daar carrière in te maken maar omdat ze simpelweg de beste moeder van de wereld wilde worden en deze opleiding was zinnig met dat doel. Van meet af aan hadden wij een goede deal: Ik zorg voor brood op de plank, zij zorgt voor de huishouding en de kinderen. Ouderwets zou iedereen zeggen maar wij wilden het beide zo. En de droom van Marielle werd mijn droom toen onze zoon geboren werd. Vervolgens nog een dochter als bonus, vier jaar later. We waren de gelukkigste mensen ter wereld. Ons gezinnetje was perfect.

Soms vroegen haar vriendinnen waarom ze het kopje koffie voor mij haalde. *Dat kan hij toch best zelf.* Ze lachte dan en antwoordde cynisch: “*Waar moest jij maandagmorgen om 09:00 ook weer zijn?*“. Was er destijds enige sociale druk? Jazeker. Maar absoluut niet vergelijkbaar met nu.

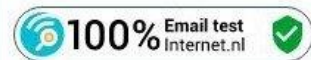

We hebben het ooit omgedraaid. Marielle werken en ik voor de kinderen zorgen. Voor even. Voor heel even. Het duurde 2 maanden voordat we het aan elkaar toe konden geven maar toen het eruit was waren we alle twee opgelucht. Ik werd gek van de tijdschema's. Elk moment van de dag was bepaald door de kinderen. Ik was en ben niet geschikt om 12 dingen tegelijk te doen en daarlangs nog eens 20 dingen te onthouden. Hun moeder kan dat schijnbaar moeiteloos. Marielle werd gek van de haat en nijd op de werkvloer. Collega's die achterbaks deden en elkaar het licht in de ogen niet gunden. We draaiden het snel weer terug met een dosis meer respect voor de ander.

WORDPRESS

Just another ProxyFarm WordPress site

Wat als MeToo en WOKE 40 jaar geleden begonnen was? Hadden wij daarin gepast? Was mijn vasthoudendheid verkeerd uitgelegd? Was de kus op haar wang uitgelegd als ongewenste intimiteit? Was de manier hoe ik naar haar keek ervaren als lastigvallen? Had een 40 jarige relatie, tot op heden, enige kans gehad? Hadden 2 prachtige kinderen het levenslicht gezien? Zou Marielle gedwongen zijn te gaan werken, uit geldnood of sociale druk? Hadden de kinderen altijd een moeder thuis gehad om naar hen te luisteren, om hen te helpen en voor hen te zorgen?

Ik kijk om me heen en vraag me af hoe jongeren hun pad vinden. Hoe zij relaties aanknopen. Hoe ze moeten lopen op eieren. Hoe elke opmerking, compliment, belediging en vraag op een weegschaal wordt gelegd. Krijgt verliefdheid nog een kans als het niet direct wederkerig is?

Ik ben ergens, diep van binnen, heel blij dat ik in een andere tijd ben opgegroeid.

Blijf kritisch, blijf nadenken en blijf VRIJ.